

πάει κι' ἡ πανστρατιά
τῶν Ῥωμῶν τῶν θερμοαίμων.

Τῆς ἀνάκωχῆς χαμπάρι
μας ἤσυχσε τρανό,
κι' εὐτ' ὁ στόλος μας ἀμπάρι
βομβαρδίζει μὲ σιανό.

Πάνε τροπικὰ μεγάλα
καὶ βομβαρδισμοὶ σανοῦ,
τώρα δυνατὴ τρυφέλα
'στὸν Μπουρά καὶ 'στὸν 'Ονού.

Τώρα, Φασουλὴ φαρίτη,
λῆγει πόλιμος βραχίτι,
πάει κι' ἡ καυμίν' ἡ Κρήτη
κι' ὁ στρατός τῆς κατοχῆς.

Τώρα τῆς εἰρήνης ὄροι
μὲ τὸ κίρι τῆς Εὐρώπης,
καὶ τὸ λάμπον σαΐζει ὄρου
κι' ἡ Θεὰ μας ἡ γλαυκώπις.

Μὰ κι' ἰγὼ μ' εἰρήνης κλάδον
θὰ σὲ δείρω, δυστυχῆ,
φθάνει τῶσαν ἰδομαζῶν
συναχῆς ἀνάκωχῆ.

Πολεμικὰ μνύματα, ἴδους τηλεγραφήματα.

'Ἐκ Δ ο ρ ο κ ο ῦ. — Πῦρ ὀραδὸν καὶ συμπλοκὴ μεγάλη,
ὁ δὲ κλεινὸς Διάδοχος, τὸ ζῆρος ἀναπάλλον,
ἀπὸ μακρῶν ἐκύνταζε τὸ φονικὸ μὲ κλέλι
καθὼς κι' ἐκίειν ἔβλεπε τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων.

Κι' ἐνὸ συνεκλονίζετο μὲ γούπους κάθε γῆ
μὰ κέρη σὰν θεσπυστος, ποὺ λέγεται Φυγῆ,
καὶ πάλιν τὸν ἐνέπνευσε τὸν ρίκτην 'Αρχηγὸν
ἐκίειν τῶν φυγῶν,
κι' ὄρμαξ ἔσφρηξ
κι' ἀνδρείας πλήρης
πετὰ τὸ κλέλι,
κι' ἰδῶ πῆν κι' ἄλλοι.

Οὐχ ἦτον δὲν ἀφῆταμεν ὅπως πυρεθόλα
κι' ἔκαψε κάθε Δύναμις ἀνίχνιστη καὶ Τούρκικα,
κι' ἔγινε ὑποχώρησι κανονικὴ καθ' ὅλα
'στὴν Καρούα, 'στὴν Γκιαντισοῦ, καὶ 'στὴν Δερβὴν τὴν Φούρκα,
ποὺ φούρκα νὰ κολλήσῃ
σ' ὅποιον ἀντιμύλησῃ,
ἢ δ' ὑποχώρησι αὐτὴ πασῶν σπουδαιοτέρη...
ταυτοτρόπως κρίνεται παρ' ὅλων κι' ἰδῶ πέρα.

'Ἐξ 'Α θ η ν ὠ ν. — Ἀγγεῖλατε μετὰ χαρὰς πολλῆς
καὶ 'στοῦ Στρατοῦ τὸν 'Αρχηγὸν καὶ 'στοὺς Ἐπιτελεῖς
πὺς πάλιν τοὺς ἐκπράζομεν εὐγνωμοσύνην ἀπειρον,
βαθεῖαν καὶ διάπυρον,
κι' ἂν δάφνησ' ἔχετε κι' αὐτοῦ, σφερὸς τοιούτων δρέψατε
καὶ τοὺς φυγάδας στίψατε.

'Ο βίος πάντα Μάιος πολεμικός δὲν εἶναι,
παρίχονται κι' οἱ πόλεμοι στὸν κόσμον τὸν φρικώδη,
φυλλορροεῖν καὶ τῆς φυγῆς αἰ δάφνη καὶ μωρεῖναι
καὶ φεύγει κι' ἡ νιότης μας σὰν Δικαδόχου πόδι.

Θ ε ρ ο π ὶ λ α ι. — Τίλος πάντων ὑπεχώρησεν κι' ἰδῶ
πρὶν προθάσῃ νὰ τοὺς 'ὄα,
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου, Κόδρος τῆς φυγῆς καὶ μάρτυς,
καθὸ Δουξ κι' αὐτὸς τῆς Σπάρτης,
ὡσὰν ἄλλος Λεωνίδας ἤλθ' ἰδῶ νὰ πολεμήσῃ
καὶ 'στὴν πρώτην τὴν γραμμὴν
σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν
τὰ πατρώα μας ἰδάσῃ κρατερῶς νὰ προσπίσῃ.

Δι' αὐτῆς μας τῆς φευγάλας,
ποὺ κατήσχευε τὰς ἄλλας,
ἀνυψώθημεν 'στὴν αἴγλην τῆς ἀρχαίας μας εὐκλείας
καὶ τὸ γόντρον ἐξήρθῃ τῆς ἰνδόξου Βασιλείας,
κι' ἔκραζον Ταξιαρχία καὶ Συντάγματα καὶ Λόχοι :
εἰμὲν γόντρο ποὺ τῶχε !

Τὸ Στρατόπεδον ἰσθῆθ' 'στὴν γνωστὴ τὴν 'Αλαμάννα,
χάνουν σκύλοι τὸν ἀφίντην, χάνει τὸ παιδί τὴν μάνα,
κι' ἴνας ἴσκιος Τουρκμαχὸς ἐπ' ἐκεῖ συχνοπερῆ
καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ λῆξι τὸ κεφάλι του κουφῆ,
καὶ φωνάζει τρομασμένους ὁ καθένας ποὺ τὸν βλέπει :
εἰ τί φτυσῆ καὶ τί μουτζούρα καὶ τί σούβλισμα μας πρέπει !

'Ἐξ 'Α θ η ν ὠ ν. — Ἐκπράξατε θερμὴν εὐγνωμοσύνην
καὶ πάλιν πρὸς τοὺς 'Αρχηγούς, ποὺ σφερῶναι πετοῦν,
καὶ πρὶν ὑπερφάνεια καὶ κομπορρημοσύνην
διὰ τὴν ὑποχώρησιν τὴν νίαν νὰ κρατοῦν.
Πλὴν δὲν ἠληροσηνήσαμεν καὶ τὰς υποχωρήσεις
Φαρσάλων καὶ Λαρίσσης,
καὶ 'στὸ γενεῖται τῆς Φραγκίας καὶ τῆς Τουρκίας τῆς σκύλης
ἐμάθαμεν περιχρησὶς πὺς ἔφρασαν τὴν Φούρκα,
κι' ὑποχωροῦντες προχωροῦν παρὰ τὰς Θεμισοῦλας,
κι' ἐκίειν 'στὴν Πρωτεύουσαν, κι' ἐντίθειν εἰς τὰ Κιόρκα.
Διὸ κι' ἔμειξ ἐκ τῶν κλεινῶν
χειροκροτούμεν 'Αθηναῖον,
καὶ τοῦ Γκιαννάκη στέλλομεν καμπόσας μομοπονιέρας
γιὰ νὰ γλυκάνετα μ' αὐταῖς τῆς πύρας τῆς ἡμέρας.

'Ἐξ 'Α λ α μ ε ν α ς. — Ἐμφορτικὴ ἡ δοξασμένη ράτσα
σκοτόνει τὴν ἡμέρα τῆς,
κι' ἀπὸ τὸν Μ ὠ λ ο 'πίρακα κι' ἔπηξ' 'στὴν Τ α ρ ε τ σ ι
νὰ πᾶρῃ τὸν ἄερα τῆς.

Τὶ πόλεμος σωτήριος τοῦ σκληθεωμένου γένους,
κι' ἂν ἐξανέγνω μ' αὐτὸν ἡ Θεσσαλικὴ δοῦλα,
οὐχ ἦτον ἐξελκθῶσας πολλοὺς φυλακισμένους
κι' ἀρχίζει τώρα πλιτάτικο καὶ δυνατὴ ρεμούλα.

Ἀ ὀ θ η μ ε ρ ὶ ν. — Ὁ Στρατηγὸς Ἐτίμ Πασσὰς ὁ πάν
γυρεύει τὸν Διάδοχον ἀνάκωχῆ νὰ κέρνῃ,
μὰ δὲν τὸν βρῖσκει πωθενὰ
καὶ πῆρει κάμπους καὶ βουνά.

Τὸν κύρ Ἐτίμ τὸν ἔαλιζον τὰ σίρτσα μας ἐκίειν
δοσ δὲν τὸν ἔκαλιε πολέμων ἰαχῆ,
καὶ τίποτα παρῆεν νὰ φθῆσθ' 'στὴν 'Αθήνα
ζητῶντας τὸν Διάδοχο γιὰ τὴν ἀνάκωχῆ.

